přímý nájemní poměr k bytu jí užívanému, který činí exekuci, povolenou proti Stanislavu V-ovi, vůči ní nepřípustnou, ježto není jeho podnájemnicí (§ 568 c. ř. s.), nevyhovuje zákonným předpokladům §u 42 ex. ř. pro odložení exekuce, nelze přisvědčiti. Ustanovení §u 42 čís. 5 ex. ř. má na mysli nejen žaloby podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř., nýbrž i žaloby, které z jiných důvodů (§ 39 čís. 5 ex. ř.) domáhají se soudního prohlášení exekuce za nepřípustnou, a tyto žaloby nejsou omezeny, jak se mylně domnívá rekursní soud, pouze na osobu povinného. Stěžovatelka chce právě ve sporu dosíci soudního výroku, že exekuce, povolená vyklizením bytu proti Stanislavu V-ovi, pokud by měla osvědčiti účinky také vůči ní, jako bývalé jeho podnájemnici, jest nepřípustnou, poněvadž tento podnájemní poměr byl změněn v přímý poměr nájemní k žalovanému vymáhajícímu věřiteli. Jde tu tedy o žalobu, kterou lze podřaditi pod ustanovení §u 42 čís. 5, druhé věty ex. ř. Podle ustanovení §u 42 prvý odstavec ex. ř. může odklad exekuce býti povolen jen za podmínek v něm stanovených, avšak ze souvislosti jeho s ustanovením §u 43 druhý odstavec, §u 44 prvý odstavec ex. ř. plyne, že jest též soudu uvážiti, jaké účinky bude míti odklad pro strany na něm súčastněné, a posouditi důležitost jejich zájmů na odložení, nebo na pokračování v exekuci. Stěžovatelka opírá v tomto případě svůj nárok o nájemní smlouvu, ujednanou prý s vymáhajícím věřitelem, který smlouvu tuto však rozhodně popírá ve svém písemném ohražení, podaném ještě před rozhodnutím prvého soudu o odkladu exekuce, doličuje i svůj důležitý zájem na pokračování v exekuci i hrozící mu škodu, kdyby nemohl nové nájemnici V-ové smlouvu dodržeti, jejíž náhrady by těžko mohl dosíci od žalobkyně, když tato majetku nemá. Srovnají-li se zájmy vymáhajícího věřitele na vynucení nároku, který již exekučním titulem byl doložen, se zájmy a nárokem stěžovatelovým, o němž teprve ve sporu má býti rozhodováno, zda je po právu, a jest tedy pouze tvrzen, dlužno považovati ohrožené zájmy vymáhajícího věřitele v tomto případě za převážně silnější, mluvící proti povolení odkladu exekuce (§ 42 prvý odstavec ex. ř.), pročež právem návrhu na odložení exekuce nebylo vyhověno.

Čís. 5637.

Pro povolení prozatímního opatření podle §u 381 čís. 1 ex. ř. nezáleží na tom, zda nebezpečí hrozí od odpůrce ohrožené strany, od osoby třetí, či je pouze důsledkem náhodných okolností.

Ohrožení nemusí tu (na rozdíl od případu §u 379 ex. ř.) záležeti v protiprávním chování odpůrcově.

Pokud stačí, že by rozsudek po případě musel býti vykonán v cizině, jelikož odpůrce jest cizincem v tuzemsku bez zaměstnání.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, R I 1104/25.)

Ku zajištění nároku na vydání předmětů povolil soud prvé stolice ohrožené straně prozatímní opatření úschovou a správou věcí, pokládaje nárok navrhovatele za osvědčený a spatřuje ohrožení tohoto

nároku v tom, že žalovaný jest cizincem a zejména následkem jeho propuštění ze služby že není vyloučena možnost, že se odebere do ciziny. Odporu odpůrcovu soud prvé stolice nevyhověl, rekursní soud odporu vyhověl a zrušil prozatímné opatření.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Rekursní soud míní, že okolnost, že odpůrce jest cizincem, nemůže sama o sobě odůvodniti tvrzenou obavu, ježto též případná změna jeho bydliště nemůže odůvodniti nebezpečenství stížení, nebo zmaření uskutečnění žalobního nároku, to tím méně, jelikož nebylo osvědčeno v tom případě, že táž se děje v tom smyslu a za tím účelem, by se odpůrce vyhnul shora uvedenému uskutečnění, a dále míní rekursní soud, že ohrožení musí záležeti ve protiprávním chování odpůrcově, nechť jsou to jednání nebo opomenutí, jimiž by mohla býti způsobena změna osobních nebo majetkoprávních poměrů ohrožující ohroženou stranu. Dovolací soud nemůže schváliti tohoto právního názoru. Při povolení zatímního opatření podle §u 381 čís. 1 ex. ř. jest bez významu, odkud vychází nebezpečenství, zdali ohrožené straně hrozí od jejího odpůrce, či od někoho třetího, či zdali je pouze důsledkem náhodných okolností. Nelze tedy uznati, že by ohrožení musilo záležeti ve protiprávním chování odpůrcově, což je případ §u 379 ex. ř., což dlužno rozlišovati. Uvádí-li zákon (§ 381 čís. 1, 2 ex. ř.), že za takové stížení, totiž ono v prvé větě uvedené, sluší pokládati, jestliže by rozsudek musil býti vykonán v cizozemsku, pak už tato okolnost sama o sobě, ze zákona totiž musí býti považována za značné stížení soudního vymáhání nebo uskutečnění nároku. Zbývá jenom osvědčiti, zdali jest se skutečně obávati, že by rozsudek musil býti vykonán v cizozemsku. Nebezpečenství toto musí býti osvědčeno, jeho osvědčení nemůže býti nahraženo jistotou (§ 389 odstavec prvý a 390 odstavec prvý ex. ř.). Soud prvé stolice měl toto nebezpečenství osvědčeno okolností, že je odpůrce cizozemcem, a že byl ze služeb lázeňské správy v Ž. koncem února 1925 propuštěn, z čehož odvodil, že by mohl odcestovati do ciziny. Odpůrce vůči tomu, doznávaje, že je skutečně cizozemcem, uplatňoval v odporu jedině, že nezamýšlí opustiti tento stát. Rekursní soud považoval osvědčení prvého soudu za vyvráceno okolností, že odpůrce už delší dobu vyjednává o zakoupení minerálního pramene v Ž., a že je naděje, že k němu dojde, při čemž je odpůrce vyhlédnut jako technický chef řečeného podniku, a dále okolností, že odpůrce zvítězil ve sporu C II 59/25 proti němu u okresního soudu v L. o vyklizení provedeném. Dovolací soud však nepovažuje tyto okolnosti za dostatečné vyvrácení okolností, kterými měl prvý soud osvědčeno shora uvedené nebezpečenství, neboť jde jen o možnosti, připouštějící zase další možnost, že ke kupu minerálního pramene nedojde, a dojde-li, že pro ten případ jako technický chef řečeného podniku vyhlédnutý odpůrce se tímto chefem nestane. Tím stále trvá nebezpečenství, že odpůrce jako cizinec v tuzemsku bez zaměstnání dříve či později opustí tento stát.